

velkolepá vítězství. Úctu. Jakýkoliv mnou skutečně dosažený úspěch. Král svého světa. S respektem k soupeři v sobě samém.

Připojoval jsem se k lidem. Na nich jsem stavěl, ale větší dobrodružství jsem mnohdy dokázal zažít v osamění. Potřeboval jsem správné parťáky. Trochu šílence, inteligentní bytosti s otazníky v hlavě, kreativní a cílevědomé duše, s hloubkou, s dravostí a energií. Překonávali meze pro výjimečnost. Základem bylo uvědomění si misek vah. Hodnot. Posedlí honbou za naplněním. Perverzní v upřímnosti. Jenom těm jsem se duševně otevíral, jen s nimi jsem pronikal za hranici obyčejné zábavy, radosti, emocionálních dobrodružství, smyslů, po kterých se tají dech, i když v opojení z nich na ně mnohdy zapomínáme. Jeden proud. Jedna večerní cesta.

Nyní vám tedy budu vyprávět o konci jedné etapy svého života. O období hýření, zážitků, poznávání světa i sebe samotného. Intenzivní doby plné bolesti, silných emocí. Účelem nebylo zničit se, ale destrukce doprovázela celý životní styl. Bylo to vědomé přijímání reality, která se musela časem změnit. Potřebná doba pro vybudování vlastní osoby, která může pokračovat životem dál, do nové etapy. Staré světy se zboří a nahradí je nové, obohacené. Úsměvy lidí, které jste si oblíbili, ve vás zůstanou jako odrazy. Zaniklá společenství, promrhané příběhy. Milostné pohledy žen, které pozbyly smyslu.

Konec přišel docela náhle. Mohlo za to jedno pouto. Zvrácené. Intenzivní. Stalo se tlačítkem, které jsem nechal dobrovolně zmáčknout. Pokud jsem byl odjakživa hédonista, bylo mi předurčeno dostat pár facek ze všech stran. Psychicky. Fyzicky. Od srdce.

Znovu sedíte s hlavou v laufu na zaprášeném křesle kdesi v nějaké dřevěné chatě a už hodinu nemyslíte na nic. Občas upijete ze svého poháru, a pokud není příliš k ránu, ještě máte energii prohodit pár slov, ale většinou na to už kašlete. Jen tak sedíte a necháte svět motat se kolem vás. Dneska jste jeli dvojkombinaci. Potom, co někdo donesl ty koláčky a druhý přidal dobrou matroš z kamarádova skleníku, si připadáte ještě o level jinde než před hodinou, kdy jste v sobě měli jen určitý počet levného ginu a domácí mandlovice, které bylo na takovou pitku škoda, ale co, neřešíte to. Uvědomujete si, jakou ztrátou času je vaše snaha spočítat obsah vypitého alkoholu, tak už to ani neděláte. Lepší je kolíbat hlavou. Jak se vám začnou zavírat oči, rychle je otevřete, protože nechcete spát. Radši pozorujete všechno dění kolem, hlasy lidí, řev, rozhovory, které sem tam dávají smysl, narážky, vtipy a situace, o kterých se bude v budoucnu vykládat. Hraje nahlas hudba. Občas se zasníte a dostanete správný lag. Jste v rauši a opravdu si užíváte muziku. Pak začne hrát něco odlišného a vy jste úplně jinde. Myšlenky vám odběhnou. Vnímáte náladu v místnosti. Jednotlivé osoby, jejich schízy, strachy a především komplexy, které je utváří. Už zas se dostáváte do bubliny. Jste tu v davu, a přitom sami. Cítíte se dobře. Jo, tohle je váš svět. Jste tu doma. Znáte ty lidi? Některé ano, některé vidíte poprvé v životě. Někdy jste ale úplným cizincem, co na tom záleží. Jste sám. I na to jste si zvykli. Důležitá je nálada, energie, noc. Noc, která dává všemu jiný rozměr.

Tady to všechno začalo. Na tom zaprášeném křesle. Poznal jsem novou společnost. Jednu z mnoha, kam mě dostal ten nebo onen přítel. Jednou sedíte a posloucháte Resta nebo PSH, podruhé se uctivě opijíte vínem nebo rumem u Sinatry nebo Armstronga, akce